

257.

Стоянъ и сестра му Проя.

Ой Стояне, бре Стояне!
 Дали знаишъ паметувашь
 Кога бѣше бре скѣпѣ-та
 Скѣпѣ-та, гладѣ-та,
 Кило жито ока стрebro,
 Ока брашно целъ карагрошъ!
 Стоянъ иматъ деветъ деца
 Деветъ деца 'си-те мѣшки.
 Пара нематъ половница,
 Да си ранитъ деветъ деца
 Деветъ деца 'си-те мѣшки.
 Сестра иматъ бѣла Проя,
 Пребогата со сточица,
 Стока иматъ бѣла чейнца
 Ченица деветъ амбари.
 Що отиде сиремашецъ,
 Сестръ ъ сѣ помолуетъ:
 „Дай ми, сестро, кутелъ жито,
 Ели, сестро, шиникъ просо,
 Да изранамъ деветъ деца
 Деветъ деца, твой-те мнуци!“ —
 „Ой Стояне, мили брате!
 Ай поиди си на друмо'и,
 Пречекай си силенъ карванъ
 Четири стотини мѣски,
 Дѣ измери бѣла чейнца;

Отъ ощо ке ти престанитъ,
 Тебѣ отъ то'а ке ти дадамъ.“
 Си отиде сиромашецъ,
 Си пречека силенъ карванъ
 Силенъ карванъ пусти мѣски,
 'И доведе въ рамни дворѣ,
 Си то'ари бѣла чейнца;
 Испрати млади кираджии. —
 „Ейди брате, бре Стояне!
 Не престана едно жрѣно.“
 Зеде врека на рамена,
 Отиде на река Ситница,
 Си наполни дробна песокъ,
 Си донесе своя кука.
 Го видо'а деветъ деца,
 Затѣрча'а при татка си,
 Деца гладни, голи, боси,
 Да имъ да'итъ ченицица.
 Имъ истури дробна песокъ;
 Си зоба'а дробенъ песокъ,
 Какъ зоба'а, такъ тресна'а.
 Имъ ископа еденъ гробецъ,
 Си закопа деветъ деца;
 Пушка зеде на рамена,
 Си излезе араміа.

258.

Р а д а.

Заспала ми ѣ галена Рада,
 Заспала ми ж на високъ чардакъ
 На високъ чардакъ въ шарена ода;
 Мандии лаятъ, джвари вжрватъ.
 Радини дружки Радѣ викаетъ: